

הנדון:

חיילי צה"ל התקבלו בלבנון בשימחה - עכשיו הם מוקפים חומה של שינאה ואיבה

ההחלצה!

ל מיליונרים ופרוטקציונרים (ובכללם פעלי ההסתדרות והמערך, כמובן). לא כך מתנהג צבא המתכונן זאת בעוד שבוע־שבועיים. האמת הפשוטה והגלויה היא שהנהגת מדינה אינה חולמת לצאת משם. יציאה לבנון בנסיבות הנוכחיות היא הודאה ששיטת־רגל מדינית וצבאית, אישור ל־עובדה (הידועה כיום רק למעטים) שמיל־חמת־הלבנון הסתיימה באפס הישגים ל־ישראל.

צה"ל לא יוצא מלבנון אם לא יוכרח לכך.

מי יכריח אותו?

א האמריקאים, כנראה. ראשי ישראל משוכנעים כי האמריקאים לא יכפו עליהם את היציאה. זנראה שיש להם על מה לסמוך.

אמנם, בכל שני וחמישי מתייצב דובר אמריקאי זה או אחר לפני המצלמות, ו־מוטר לפירסום הודעה קשוחה נגד המשך הכיבוש הישראלי, נגד הטכסיסים הישר־אליים לעצירת המשא־המתן לפינוי, וכו'. אני מציע להתייחס לכל ההודעות הא־לה כמו להודעות הלהקה הרעשנית של ח"כים זוטרים, המשמיעים בכל מהדורת־חדשות ברדיו ובטלוויזיה דברי־הבל על

מצויירים על הקירות להדרכת החיילים («ציר שפיסוף, וכו'). האנשים פשוט אי־גם רוצים לזכור שצה"ל ביכלל היה שם אי־פעם».

כאשר יורדים מביירות דרומה, לעבר דאמור, מתחיל לפתע השינוי העברי. אינך צריך להיות מזומחה כדי להרגיש שזה מרגז את התושבים, אמר העיתונאי.

תכן שפוד השינוי טמון בשיעור פוליטי קצר, שנתן לי בחודש יולי אי־עסקים מארוני בגמל ג'וניה: «אנח־נו הרשינו לפלסטינים לבוא אלינו, והם הפכו לכובשים. התחלנו לשנוא אותם. קראנו לסורים כדי שיגרשו את הפלס־טינים. הם נשארו במקום והפכו לכוב־שים. אנחנו שונאים אותם. עכשיו קראנו לישראלים כדי שיגרשו את הפלסטינים

סכנה בכל מקום. הם נזהרים — מרצון או על פי פקודה.

זהו גורלו של הכובש. הוא יודע כי הפגיעה עלולה לבוא בכל מקום, מכל כיוון. כדי ליצור אווירה כזאת אין צורך במאמץ גדול. די בפגיעות מעטות — מוקש פה, צרור־יריות שם, שני פצועים בשבוע אחד, הרוג בשבוע אחר. עצם העובדה שלחמיה־גרילה קיימים, שהם יכולים לבצע את זממם ולהיעלם בקרב אוכלוסיה האהדת אותם, יוצרת את או־רת־הכיבוש. פיגוע מחייב פעולה נגדית, סריקות, חיפושים, עונשין.

כך נפתח מעגל־קסמים, שאין ממנו מוצא.

צד האוכלוסיה, הגורם הוא פסי־כולוגי. התושבים שיגו את גישתם לצה"ל.

יום הרביעי של המלחמה סירתי בלבנון. המקתי דרך חור בגדר ונסע־תי בעיקבות צה"ל, מכיוון מטולה לעבר צידון, שלא היתה כבושה עדיין.

נסעתי בלי ליווי, בלי נשק גלוי, במ־כוגית פרטית הנושאת מיספר ישראלי, שבה היו מילבדי, רק כתבת וצלמת. נכנסתי לכפרים שלאורך הדרך, וגם סטי־תי מן הדרך כדי להכנס לכפרים מרר־חקים יותר.

במשך כל אותו יום לא נתקלתי אף כביטוי אחד של עוינות.

תושבי הכפרים שמחו לקראתנו, ביקשו מאיתנו לצאת מן המוכנות ולכבד אותם בשתיית קהוה בביתם. היתה לי הרגשה מוחלטת של ביטחון ושלוה.

עברנו כפרים שיעיים. על הקירות הת־נוספו תמונותיהם של מנהיגים שיעיים ידועים, וביכללם רוח־אללה הומייני. על הקירות התנוססו סיסמות שיעיות, וה־תושבים בירכו לשלום את הישראלים הבלתי־חמושים שבאו אליהם.

בשום מקום לא ראיתי סימנים של קרב. הכפרים היו שלווים לגמרי. חור־החנית של צה"ל עבר שם, יומיים־שלושה לפני־כן, בלי לחימה.

התמונות, שבהן נראו בניה־כפי רים המקבלים בשימחה ובירידות את הפנקים של צה"ל, לא היו פרי של תעמולה. הדברים הת־רחשו כך במציאות.

מדוע? קשה להאמין. כי בניה־כפרים היו בך לילה לציונים. בחדאי שלא. אבל הם היו עייפים ממלחמת־האזרחים המתמשכת. הם היו מוכנים לכל כובש, כתנאי שיביא ע־מו ביטחון וסדר. הם האמינו כי צה"ל בא לשלוה קצרה, וכי בתום מילוי משימתו יחזור הביתה. כפי שעשה ב־1978.

ה שבוע שרר באותם האזורים עצמם מצב שונה לחלוטין.

במשך חצי השנה השתנתה התמונה עד ללא־הכר. חיילי צה"ל שוב אינם עוצרים בנכבטיה ובכפרים השיעיים, שבהם ביקרתי אז, אלא אם כן יש להם שם משימה חשובה.

גם אז הם מתהלכים שם רק בקבוצות, כשנישקם מוכן בידיהם להפעלה מיידית. איש אינו מעלה עוד על דעתו, לקפוץ לכפר־סחם ככה, כדי לקנות סגיריות או לשאות קהוה.

אם היו החיילים מוכנים עוד לפני חודשיים־שלושה לקשקש עם החנוזי או לפלרטט עם בנות־המקום, עבר להם ח־שק. אין עוד שום קשר בק החיילים התושבים.

יש סיורים חמושים. עיניים עירניות סוקרות את שני צידי הכביש. מבטים קודרים ואטומים עונים להן.

בשפה פשוטה: בדרום־לבנון נוצר עתה מצב של כיבוש קלאסי. הם שונאים אותנו, והם נמאסו עלינו! אמר סמו, שחזר זה עתה משרות־מיזואים שם.

ה גרם לשינוי?

מצד צה"ל, הגורם המייד־הוא החשש מפני פּעֻז־גרילה.

היה די התקפות על סורים של צה"ל, יריות ועל רכב חוגה ונוסע, מכוניות־תופת ופעולות־חבלה (שלא לדבר על ה־חשדות שנותרי מפרש־צור) כדי לשים קץ לאווירה הוופשית ששררה פעם. חייל־ליצה"ל יודעים עתה כי אורבת להם

השבוע הראשון: כפריים בדרום־לבנון מקבלים באורז את חיילי צה"ל

עניין זה או אחר. (ח"כ פליט מהמערך שיגר מיכתב חריף לראש־המשלה... או ח"כ שמייסר מהליכוד פנה אל היועץ המישפטי לממשלה בדרישה תקיפה... או ח"כ בריטור האשים את שר־הביט־חון...)

אמריקאי חכם אמר פעם: "שים לב למה שאנחנו עושים, וזא למה שאנחנו מדברים".

כשהאמריקאים עושים, רואים את זה. בערב הודיע אלו־הפיקוד שצה"ל ייש־אר בביירות עוד הרבה חודשים, ולמחרת בבוקר עזב אחרון חיילי־צה"ל את הבירה הלבנונית. כך זה כשהאמריקאים עושים. כשהאמריקאים מוסרים הודעות, אין מה להתרגש.

האמריקאים מגנים את ההתנחלויות, ובאותה שעה מעבירים לממשלת־בגין מאות מיליוני דולארים למימון ההתנח־לויות האלה.

האמריקאים תובעים במפגיע את יצי־את צה"ל מלבנון, ובניתיים מגדילים את (המשך בעמוד 60)

הסורים. אם תישארו ותהפכו לכובשים, נשנא גם אתכם. כששאלתי את האיש הזה כמה זמן יכול צה"ל להישאר בלבנון, לדעתו, לפני שיתחילו לשנוא אותו כצבא־כובש. הוא פסק: «כמה שבועות».

מאז עברו 20 שבועות.

ע ה"ל נשאר בלבנון, ולפי כל ה־סימנים אין כל חשק לצאת משם ביום מן הימים.

משאבים עצומים מושקעים עתה בארץ־הארזים. ישראל, שבכבישה נהרגים בני־אדם כימעט מדיריום בתאונות שמקורן במצב הכבישים, התקינה עתה בלבנון כבישים משוכללים באורך של יותר מ־150 קילומטרים, כאורך אוטוסטראה משוכללת מחיפה לירושלים. הוקמו מי־בים קשוחים, שופצו עמדות ומיתקנים, הוכנסו גומי־חומם — כל זה בהוצאות של מיליארדים. שנגולו מסייהם של זקי־גים ותניקות, משכבות־המצוקה, מחולים ומחלשים, ושורמו במידה רבה לכיסייהם

אירועי המצור על ביירות, הטבה ב־שאתילא ובצברה, מיספר ההרוגים הא־בירות של המלחמה — כל אלה הטיעו את רישומם. לפי המניין הרשמי האחרון של שלטונות לבנון נהרגו בקרב האוכ־לוסיה הלבנונית הפלסטינית בביירות בילבד 6775 איש, אשה וילד, נוסף על 12.310 ההרוגים באר חלקי־לבנון. בסך־הכל: 19.085 גופות שהתגלו עד כה.

צבא זר יכול להתקבל ביריד בשבוע הראשון, בייחוד כשהוא מעורר תיקנות וסקרנות. בחודש השביעי הצבא הזר הוא צבא כובש.

התופעה אינה מוגבלת לשיעים בדרום. היא קיימת גם בביירות המיורחית, הר־נוצרית. בכל יום גוברת שם ההתנגדות לנוכחות צה"ל בלבנון.

סיפר לי עיתונאי זר, שבת זה עתה מביירות לתלאביב: «לא תכיר את בני־רות כיום. לא נותר שם שום זכר לנוכחות צה"ל בעיר. כל הכתובות העבריות נעל־מו. אין עוד האותיות החיצים, שהיו